

ΔΟΜΙΝΙΚΑΝΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

31.1. Δεν προσέχουμε τις προειδοποιήσεις των φύλων («Πωπώ, τι τολμάτε!») και ταξιδεύουμε στη Δομινικανή Δημοκρατία, για πρώτη φορά μετά από 30 χρόνια, αυτή τη φορά σε μια περιοχή, στην οποία δεν έχει τόσο πολλά ξενοδοχεία «all inclusive», αλλά πιο πολλά εθνικά πάρκα με παρθένα φύση, στο ακρωτήριο Samaná. Μαζί μας ταξιδεύει η Biggi, την οποία συναντάμε στο αεροδρόμιο όπου την ελέγχουν πολύ προσεκτικά στο security check, μάλλον τους φαίνεται ύποπτη. 😊 Πετάμε πρώτα στη Ζυρίχη, όπου ένα αυτόματο τρένο μας πάει στην πύλη μας. Τις ανακοινώσεις για τους επιβάτες τις συνοδεύουν κουδούνια αγελάδας, γιόντελ και στο τέλος ένα δυνατό «μουuuuuu». Όλα όσα καμαρώνουν οι Ελβετοί, απίστευτο, δεν ντρέπονται; Μετά από μια ήσυχη πτήση φτάνουμε στις 6 το απόγευμα στην Punta Cana. Δε μας κάνουν τεστ, ευτυχώς, και μπορούμε να πάμε αμέσως στο ξενοδοχείο. Το δωμάτιο μας είναι χάλια, δεν πειράζει, είναι μόνο για μια νύχτα. Πάμε σ' ένα μπαράκι για να πιούμε μπίρες και να τσιμπήσουμε σνακς. Είμαστε πανευτυχισμένοι!!!!

1.2. Το «κομπσό» ξενοδοχείο μας δεν έχει πρωινό για μας, γιατί δεν το κλείσαμε από πριν. Πάμε λοιπόν σε μια καφετέρια στο δρόμο και μετά η ρεσεψιονίστ μας «κανονίζει» ένα ταξί για τη διαδρομή στο χωριό Las Terrenas που κοστίζει 450 ευρώ. Θέλουν να μας πιάσουν κορόιδο, φαίνεται. Βρίσκουμε έναν ταξιτζή που παίρνει 300 για την ίδια διαδρομή που διαρκεί σχεδόν 5 ώρες. Για το συνάλλαγμα παίρνουν 10 US\$. Για δεύτερη φορά: Θέλουν να μας πιάσουν κορόιδο, φαίνεται. Ένας μικροπωλητής που πουλάει καρύδες, ανανάς, μασάζ και τεστ κορόνα, μας υπενθυμίζει τον Hansi από τη Βιέννη, ο οποίος πριν πολλά χρόνια πέρασε τις διακοπές του στην Κούβα όπου 2 ωραίες γυναίκες του προσέφεραν ένα «σπέσιαλ μασάζ» στην παραλία, κι εκείνος το έσκασε φωνάζοντας «Sis is mai hotel, sis is mai swimmingpool» κι εξαφανίστηκε στο ξενοδοχείο «all inclusive» του. Ακόμα και η γυναίκα του λυπήθηκε και κορόιδεψε τότε το φουκαρά το Hansi.

Βλέπουμε ένα μικρούτσικο όχημα που γράφει «Church Express. Juan Pablo II». Το Paramobil! Είμαστε συγκινημένοι!

Η διαδρομή με τον ταξιτζή Jesús στο Las Terrenas είναι πανέμορφη και ενδιαφέρουσα. Περνάμε από χωράφια με ζαχαροκάλαμα και πυκνά δάση από φοίνικες, βλέπουμε ορυζώνες και κληματαριές, ποτάμια, έναν ουρανοξύστη, τη θάλασσα και παράξενους βράχους. Ο Jesús μας εξηγεί πολλά για τα τοπία και τους ανθρώπους που ζουν εδώ, απολαμβάνουμε πολύ τη διαδρομή!

Να η απόδειξη ότι οι κληματαριές υπάρχουν πραγματικά. Δομινικανό κρασί που μας δυναμώνει. Δεν το δοκιμάσαμε όμως 😊.

Το απόγευμα φτάνουμε στο ξενοδοχείο Alisei στο Las Terrenas. Έχουμε ένα μεγάλο διαμέρισμα με 2 κρεβατοκάμαρες, 2 μπάνια και μια κουζίνα-σαλόνι. Το πιο ωραίο είναι η τεράστια βεράντα, δική μας τις επόμενες 3 βδομάδες.

Στο εστιατόριο του ξενοδοχείου «El Loro» γνωρίζουμε το σερβιτόρο Antoni, ο οποίος θα γίνει και ο ξεναγός μας. Είμαστε τυχεροί που το εστιατόριο μας είναι ένα απ' τα καλύτερα του χωριού, γιατί βρέχει σχεδόν κάθε βράδυ και τότε δεν είναι καθόλου εύκολο να «περπατάς» στο «κέντρο». Τσιπούρα με σάλτσα από καρύδα και για επιδόρπιο ένα κοκτέιλ με φρούτο του πάθους, έτσι μ' αρέσει. Η γάτα Lora παίζει με τη σκύλα Coco, εκείνη την αφήνει ακόμα και να παίζει με τα αφτιά της! Τόσο καλόκαρδη!!!!

Απολαμβάνουμε τη βεράντα μας, μετά η βροχή μας διώχνει στο σαλόνι, δεν πειράζει, είμαστε καλά και μέσα.

2.2. Το πρωί ο Antoni διαφημίζει τις εκδρομές που οργανώνει. Θα μας κάνει πολύ καλή τιμή μόνο για μας, λέει με ενθουσιασμό. Όταν πάμε βόλτα στο «κέντρο», βλέπουμε ότι θέλει να μας χρεώσει σχεδόν τα διπλά απ' όλα τα ταξιδιωτικά γραφεία. «Καλή τιμή»... για εκείνον... Νιώθουμε ευγνωμοσύνη... Πάμε στο μηχανήμα συναλλάγματος της τράπεζας Santa Cruz για να πάρουμε λεφτά, το μηχανήμα δε λειτουργεί όμως, παρόλο που ένας φιλικός φρουρός ασφαλείας μας βοηθάει. Στην Biggi συμβαίνει το ίδιο, γι' αυτό πάμε στην τράπεζα Popular, όπου βγάζουμε τα λεφτά χωρίς πρόβλημα. Όλα εντάξει..., πιστεύουμε...

Το απόγευμα βλέπουμε έναν πελάτη που πίνει μπίρες στο μπαράκι της πισίνας. Και ποτέ δε φεύγει για τουαλέτα, περίεργο...

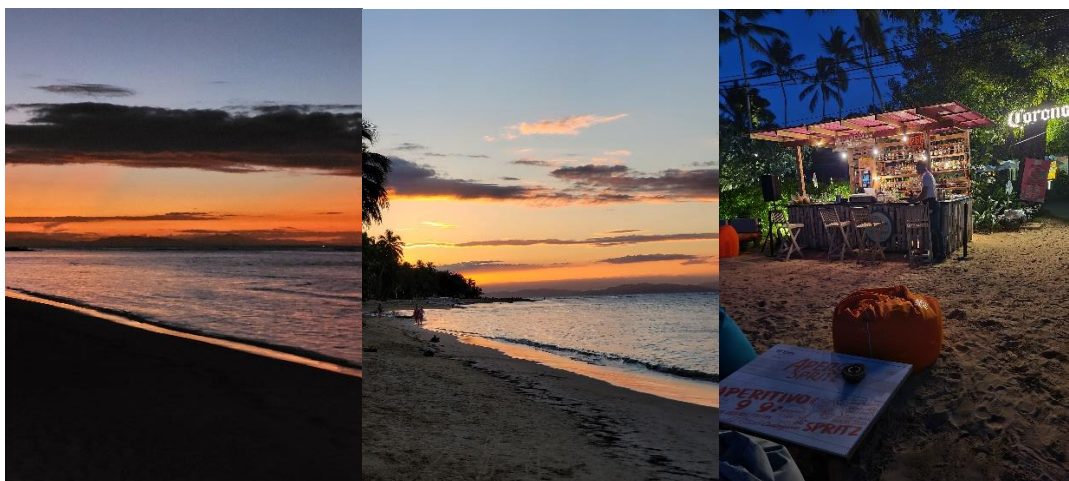

3.2. Σήμερα βρέχει όλη την ημέρα χωρίς διάλειμμα. Οι μοναδικοί που γελάνε είναι τα πουλιά πάνω στους φοίνικες, τους οποίους τους λένε «φλύαρος του φοίνικα» (*dulus dominicus*) και υπάρχουν μόνο στη νήσο Ισπανιόλα. Προσπαθώ να παίξω κιθάρα, αλλά οι χορδές είναι τόσο υγρές, που τα δάχτυλά μου κολλάνε πάνω τους και δεν καταφέρνω να παίξω σωστά. Το βράδυ τρώμε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου El Loro και στεναχωριόμαστε γιατί οι σερβιτόροι μας λένε ότι ο καιρός θα μείνει έτσι. Αργότερα η βροχή μας διώχνει πάλι απ' τη βεράντα και θυμωμένοι πάμε για ύπνο.

4.2. Οι σερβιτόροι δεν είχαν δίκιο, δε βρέχει πια. Πάμε βόλτα στην παραλία Las Ballenas και μετά χαλαρώνουμε στην πισίνα. Ο Γιώργος διαπιστώνει ότι από το λογαριασμό μας λείπουν 134 ευρώ. Το μηχάνημα συναλλάγματος της τράπεζας Santa Cruz, ο φιλικός φρουρός ασφαλείας, όλα είναι ύποπτα. Απ' το λογαριασμό της Μπίγκης λείπουν 200 ευρώ, είχε κάνει περισσότερες προσπάθειες από μας. Ο Antoni μας υπόσχεται ότι τη Δευτέρα θα μας συνοδεύσει στην τράπεζα, για να έχουμε ντόπια υποστήριξη. Θέλει να θυσιάσει την ελεύθερη μέρα γι' αυτό! Είναι πολύ καλός!!!!

Το βράδυ πίνουμε ένα κοκτέιλ στο μπαράκι της παραλίας και απολαμβάνουμε το ρομαντικό ηλιοβασίλεμα.

Χταποδάκι με σάλτσα, λαχανικά και μανιόκα, νόστιμοοοοο, ένα chat με την Ketty με κύριο θέμα το φουκαρά το James, τον οποίο δε γνωρίζω, δεν πειράζει, γελάμε πολύ, αυτό μετράει. Θα έρθει την Τρίτη, χαιρόμαστε πολύ!

5.2. Ρωτάμε στο χωριό για εκδρομές και διαπιστώνουμε ότι μας περνούν για σείχηδες, γιατί όλοι μας προσφέρουν εξαιρετική τιμή, ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ, τελείως φιλική τιμή, τα διπλά, δηλαδή.

6.2. Σήμερα πάμε να δούμε τις φάλαινες. Το Φεβρουάριο και το Μάρτιο έρχονται σχεδόν 4000 καμπουριαστές φάλαινες στον κόλπο της Σαμανά. Ο Antoni θα μας πάρει στις 8 το πρωί, μην ανησυχείτε, στο ξενοδοχείο προσφέρουμε πρωινό ήδη στις 6 το πρωί, μας καθησύχασε χθες. Ψέματα, βέβαια, στις 7:30 έχει πρωινό και ως τότε περιμένουμε μπροστά απ' το εστιατόριο. Του Antoni του αρέσει να μας δίνει ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ νέα, αυτά που θέλουμε να ακούσουμε. Η σερβιτόρα μας λυπάμαι και αποφασίζει να τον σκοτώσει. Θα τον σκοτώσουμε μαζί, μόλις έρθει! Ο Antoni έρχεται στις 8, «όλο τύψεις» ακούει τα παράπονά μας και μας πάει στη Σαμανά. Όλη τη διαδρομή ακούμε θρησκευτικά τραγούδια,

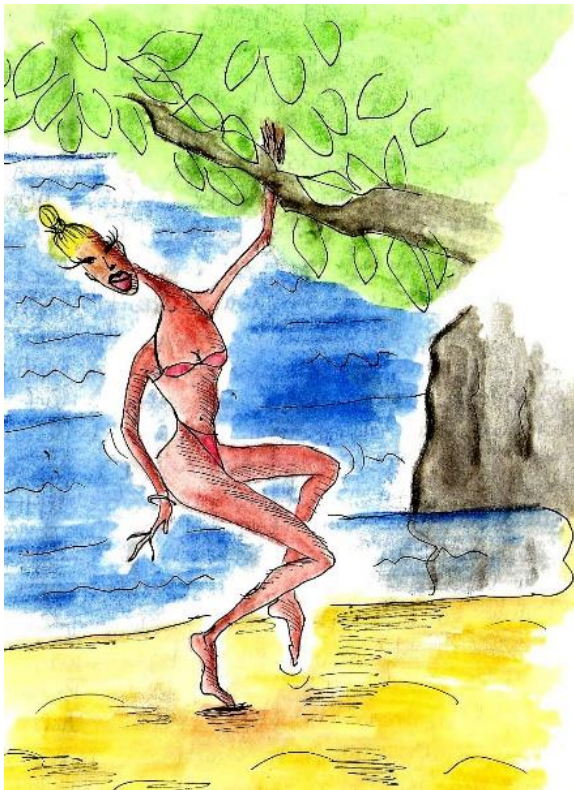

μαθαίνουμε ότι ο στρατός του Χριστού πάντα μας συνοδεύει, μας οδηγεί, μας προστατεύει και μας κρατάει στην αγκαλιά της αγάπης του. Ρωτάμε τον Antoni αν ο καιρός είναι κατάλληλος για την εκδρομή και όπως πάντα έχει ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ νέα για μας. «Στη Σαμανά ο καιρός είναι πάντα καλός». Όταν φτάνουμε, βρέχει λίγο, "«αλλά αυτό συμβαίνει μόνο το πρωί, αργότερα θα φτιάξει ο καιρός». Αχ, Antoni. Ξεκινάμε και τα πανύψηλα κύματα φροντίζουν να βραχούμε τελείως. Περνάμε μισή ώρα στις καμπουριαστές φάλαινες, τις βλέπουμε να πηδάνε έξω από τη θάλασσα, να φτύνουν πίδακες και να ξαναβουτάνε. Δυστυχώς δεν τις ακούμε να τραγουδάνε, αλλά ακούμε έναν «κύριο» που κάνει εμετό με πολύ θόρυβο, για να καταλάβουμε όλοι ότι δεν αισθάνεται καλά. Θα προτιμούσαμε να ακούσουμε τις φάλαινες και να μας λείπει ο «κύριος» αυτός...

Μετά μας πάνε στο νησί Cayo Levantado, το περίφημο « νησί του bacardi». Ο ξεναγός Pelagio μας στέλνει σ' ένα εστιατόριο, όπου μας προσφέρουν κόκα κόλες και σκληρό κοτόπουλο με ρύζι και φασόλια. Απέναντί μας κάθεται ο «κύριος» με το μπλουζάκι του γεμάτο εμετό και αρχίζει να παραπονιέται ότι κάποιος στη βάρκα μιλούσε για φαγητό και δεν πρόσεξε ότι εκείνος είχε ναυτία, τι αδιαφορία! Τώρα νιώθω κι εγώ «ναυτία» και σταματάω να τρώω... Πάμε βόλτα στην παραλία και καθόμαστε σε μια ειδυλλιακή θέση για

να ξεκουραστούμε λίγο. Μου τραβάνε την προσοχή κάτι Ρωσίδες , που ποζάρουν με εντυπωσιακή «φυσικότητα» για τέλειες φωτογραφίες στην τέλεια παραλία. Το μπότοξ στα χείλη τους παρά λίγο να τις τραβήξει στο πάτωμα, αλλά αντέχουν με τεράστια χάρη. Την πραγματική παραλία του bacardi δεν τη βλέπουμε, γιατί ανήκει σ' ένα κομψό ξενοδοχείο που δε δέχεται εμάς, τους φτηνούς τουρίστες. Δεν πειράζει, έχουμε κατανόηση ότι δε θέλουν να μας κακομάθουν προσφέροντας ΔΥΟ αξιοθέατα σε ΜΙΑ εκδρομή, θα 'τανε πολύ για μας τους σείχηδες.

7.2. Ο Antoni πάει μαζί μας στην τράπεζα Santa Cruz και τους ζητώ να μας επιστρέψουν τα λεφτά μας ή να μας δώσουν μια βεβαίωση για το περιστατικό. Δε γίνεται, μας «εξηγούν», η δική μας τράπεζα πρέπει να υποβάλει αίτηση. Και δε θα απαντήσετε ποτέ και πάνε τα λεφτά μας, τους «εξηγώ» εγώ. Θα περιμένουμε λίγες ημέρες ακόμα και μετά θα υποβάλουμε μήνυση εναντίο της τράπεζας, τους προειδοποιώ. Τώρα οι υπάλληλοι «ξυπνούν» λίγο και μας υπόσχονται ότι θα μας στείλουν απάντηση το αργότερο αύριο το απόγευμα. Κερνάμε ένα ποτό στον Antoni και στο γυρισμό γίνουμε μούσκεμα απ' τη βροχή. Το απόγευμα απολαμβάνουμε την πισίνα παρέα με διάφορα ζώα: τις σκύλες Coco και Bambi, τη γατούλα Lora και δύο δρυοκολάπτες της νήσου Ισπανιόλα, που μας κάνουν μεγάλη εντύπωση.

Το βράδυ ρωτάω τον Antoni αν το σάντουιτς με τόνο φτιάχνεται με φρέσκο φιλέτο τόνου. – «Εννοείται.» – Μου σερβίρουν ένα σάντουιτς με κρέμα τόνου από κονσέρβα. Ο Antoni πάντα μας δίνει τις πληροφορίες που νομίζει ότι θέλουμε να ακούσουμε. Είναι σιδερένιος σ' αυτά. Την πραγματικότητα θα τη μάθουμε έγκαιρα. Σήμερα φαίνεται ότι ο Γιώργος και η Μπίγκη ήπιαν πολλά κοκτέιλ στην παραλία, γιατί τσακώνονται για διαχείριση κρίσεων σε καταστροφικούς καιρούς. Αργότερα εκείνη μας ειδοποιεί ότι ο Seneca ήθελε να αυτοκτονήσει με ένα μαξιλάρι, μετά όμως άλλαξε γνώμη και προτίμησε το ποτήρι με το κώνειο. Ή μήπως ήταν ο Σωκράτης...; Μετά μαθαίνουμε απ' το Γιώργο: «Είναι καλύτερα να έχεις τη γάτα στη στέγη, παρά το περιστέρι στο σάκο.» Δε θέλουν όμως να κόψουν τα κοκτέιλ στην παραλία. 😊

8.2. Η τράπεζα Santa-Cruz μας στέλνει ένα μήνυμα και ζητάει τους αριθμούς των καρτών μας, «για να εξετάσουν το περιστατικό.» Η Μπίγκη «πληροφορήθηκε» απ' την υπάλληλο της τράπεζας της ότι «σε τέτοιες χώρες καλύτερα να μην χρησιμοποιήσει κανείς τη mastercard». Εντάξει, και γιατί τότε ενεργοποιούν τη mastercard «για τέτοιες χώρες»; Όλα αυτά ΠΡΙΝ τον πρώτο καφέ, η διάθεσή μου είναι χάλια!!! Πάμε για μπάνιο στην παραλία Las Ballenas, είναι πανέμορφη!!!

Στις 6 το απόγευμα φτάνει η KETTY!!!! Τα λέμε και τα λέμε και τα λέμε. Στις 7 πάμε για φαγητό και τα λέμε και τα λέμε και τα λέμε. Οι σερβιτόροι Antoni και Rosa είναι ενθουσιασμένοι απ' την Κέττυ, έχουμε πολλή πλάκα. Αργότερα καθόμαστε στη βεράντα μας και θαυμάζουμε τον ταξιδιωτικό θερμό της Κέττυς που είναι γεμάτος κόκκινο κρασί. Είναι θεότρελη! 😊

9.2. Αγοράζουμε μπίρες, κρασί και μπισκότα. Η Κέττυ παίρνει ένα μπουκάλι Irish cream, για να κάνει πιο νόστιμο τον καφέ μας. Το απόγευμα δοκιμάζουμε τη συνταγή αυτή και καταλαβαίνουμε ότι έχει δίκιο. Σ' αυτές τις διακοπές δε θα πιούμε πια τον καφέ μας με άλλον τρόπο. Η Κέττυ μας λέει τις περιπέτειες της και αργότερα τις ανατριχιαστικές ιστορίες της, διασκεδάζουμε πολύ.

10.2. Ένας συμπαθητικός γέρος μαύρος ταξιτζής μας πάει στην παραλία Playa Bonita. Μας λέει ότι οι περισσότεροι κάτοικοι της Samaná έχουν αγγλικά ονόματα, γιατί το 1864 ένα πλοίο με απόγονους Αμερικανών σκλάβων ναυάγησε στον κόλπο της Samaná κι ένας ευαγγελικός παπάς – ο μοναδικός που μιλούσε αγγλικά – τους στέγασε στην περιοχή, γι' αυτό τα αγγλικά ονόματα. Ο ταξιτζής μας λέει ότι τον ίδιο τον λένε Rafael Bock και πολλά χρόνια δεν ήξερε ότι «bock» σημαίνει «δράκος». Δεν του λέμε ότι πρόκειται για γερμανική λέξη, όχι αγγλική, να μην καταστρέψουμε τις ωραίες ιστορίες του. Περνάμε μια ευχάριστη ημέρα σε μια πανέμορφη παραλία και μετά πάμε να πιούμε μια μπιρίτσα στο μπαράκι της παραλίας. Η Κέττυ διατάζει τους σερβιτόρους «για να μάθουν». Μας εντυπωσιάζει.

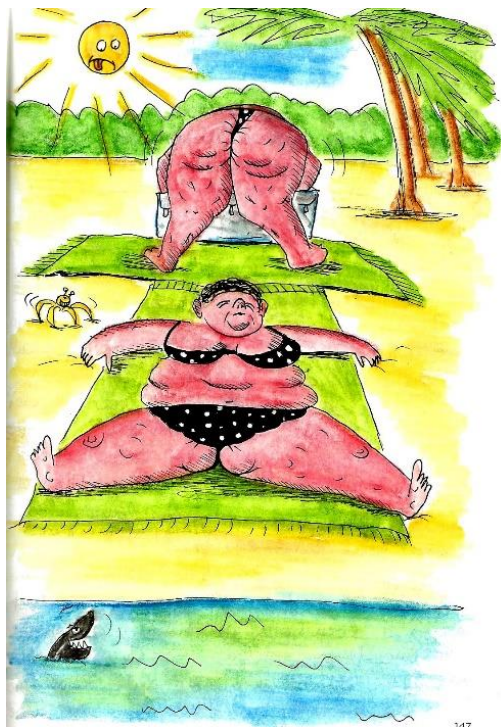

11.2. Από τη βεράντα μας βλέπουμε την Κέττυ να τηλεφωνεί. Φαίνεται ότι έχει πολλή πλάκα, γιατί όλο γελάει και φωνάζει, αλλά αργότερα μας λέει ότι μίλησε με μια φίλη για τραγικά γεγονότα. Μάλιστααα.... Το βράδυ έχει ένα πάρτι techno στην παραλία, κατά το οποίο ο Γιώργος αμφιβάλλει αν βλέπει καλά σχετικά με το ντύσιμο μιας κοπέλας. Είναι παντελόνι ή είναι γυμνή κι έβαψε τα πόδια και τον πισινό της; Πολλοί άνδρες στο μπαρ αμφιβάλλουν μαζί του.

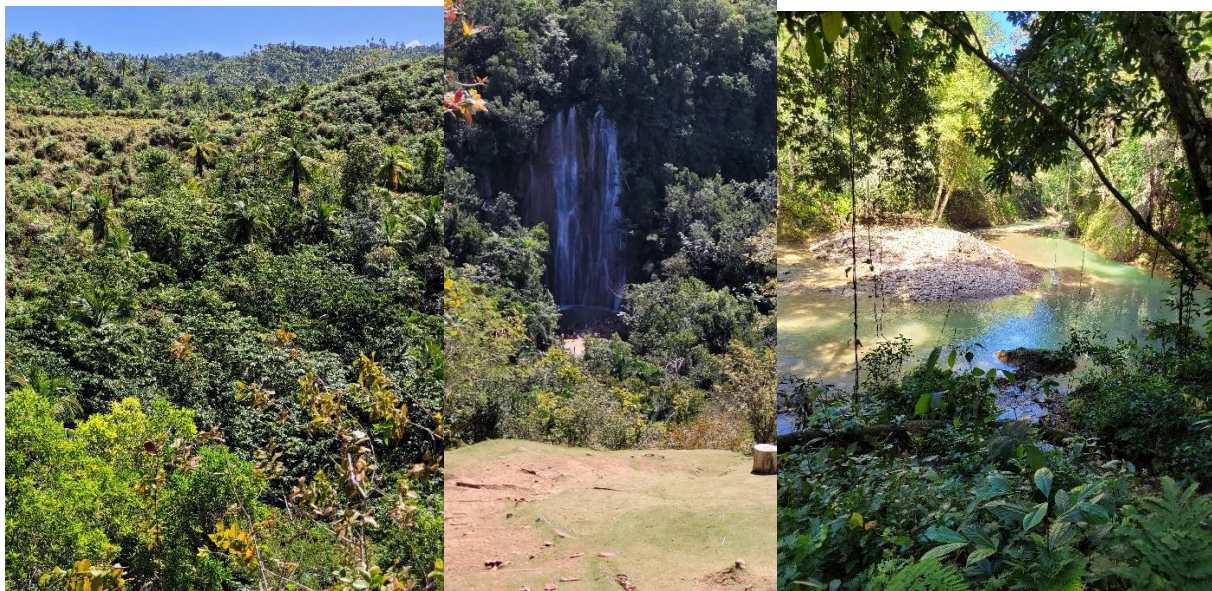
12.2. Πάμε στην παραλία Las Ballenas και βλέπουμε μια ωραία μ' ένα τάνγκα «οδοντικό νήμα.» Το βράδυ πάμε στο μπαρ Etno όπου έχει ωραίο φαγητό, καλή μουσική και «very beautiful people.»

13.2. Ο Antoni μας πάει στο Limón, όπου θα επισκεφτούμε τον περίφημο καταρράκτη και θα γνωρίσουμε τους γονείς του. Ο πατέρας του έχει 11 παιδιά με 4 γυναίκες, μας λέει περήφανος, και περιμένουμε να γνωρίσουμε έναν ελκυστικό γόη. Είναι όμως ένας κοντός, άσχημος φαλακρός, απίστευτο! Μάλλον έχει εσωτερικές χάρες... Ο αδελφός του Antoni μας οδηγεί στον καταρράκτη. Μιάμιση ώρα περνάμε από πέτρες και ρίζες, βυθιζόμαστε στις λάσπες, γλιστράμε, διασχίζουμε 3 ποτάμια – τι ωραία – και φτάνουμε στην κορυφή, απ'

όπου έχουμε υπέροχη θέα τα βουνά, τη φύση, τη θάλασσα και τον καταρράκτη, βέβαια. Μετά γυρίζουμε στους γονείς του Antoni. Εν τω μεταξύ η μαμά του έχει φτιάξει κοτόπουλο με ρύζι και φασόλια, μπανάνες τηγανιτές και σαλάτα και ο παπάς του μας πουλάει το υπέροχο κακάο που φυτρώνει στην περιοχή.

Το απόγευμα η Κέττυ μετακομίζει στην Casa Delfín, δεν της αρέσει να παραμένει πολύ στο ίδιο μέρος... Περνάμε το βράδυ στο μπαρ της παραλίας, τσιμπάμε λιχουδιές και πίνουμε μπίρες. Μας διασκεδάζει ένας ερωτευμένος σκύλος που ψήνει απελπισμένα μια σκύλα που δεν ενδιαφέρεται. Μετά από αρκετό καιρό χέζει ένα μεγάλο λουκάνικο και μετά συνεχίζεται να την ψήνει. Ένας πραγματικός γόης... 1 ½ ώρα διαρκεί το θέαμα, μετά φεύγουν και οι 2, αργότερα ο σκύλος γυρίζει με άλλη σκύλα. Όλα αρχίζουν απ' την αρχή. Πραγματικά μεγάλο θέατρο!

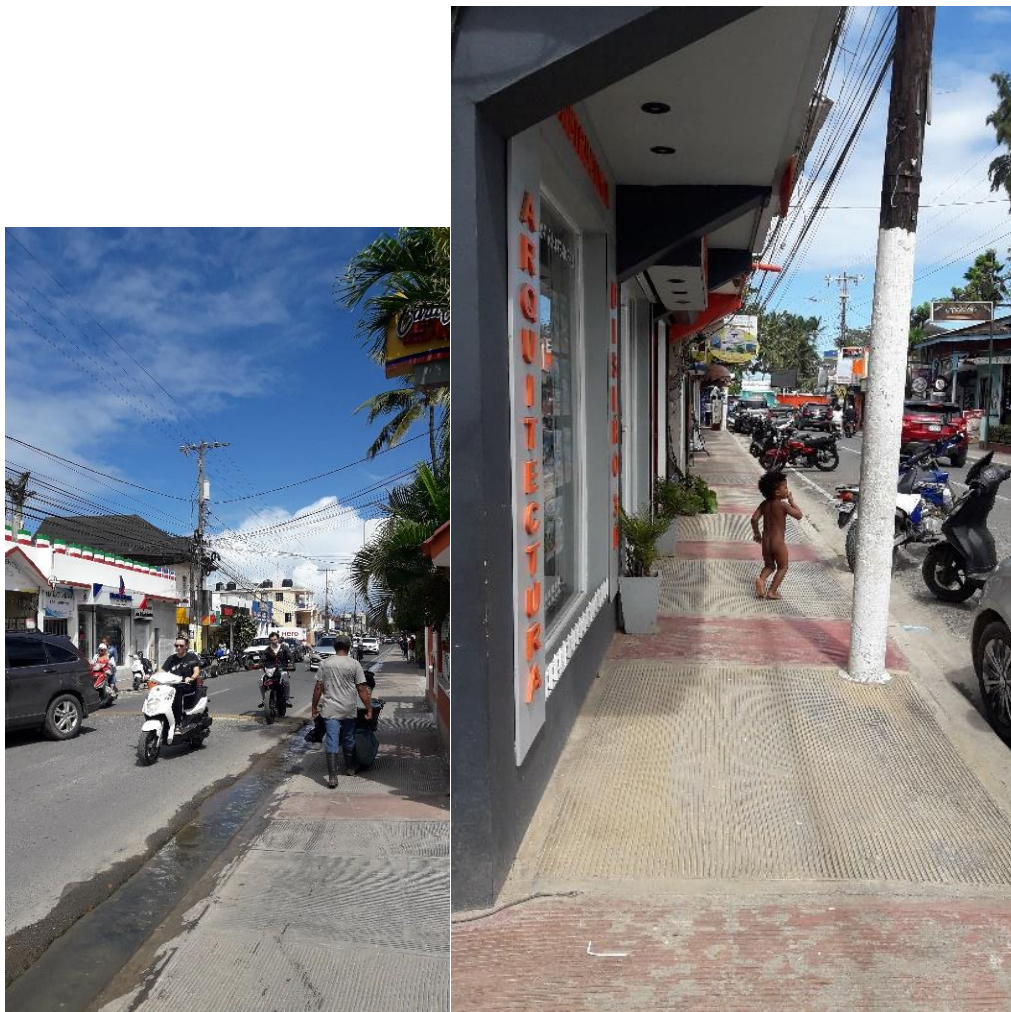
14.2. Πάμε ξανά στην τράπεζα Santa Cruz και τους απειλούμε ότι θα υποβάλουμε μήνυση, πάλι δε μας δίνουν όμως βεβαίωση για την τράπεζά μας. Εν τω μεταξύ ο Γιώργος την έχει ειδοποιήσει και τώρα δεν μπορούμε να κάνουμε άλλο πράγμα παρά να περιμένουμε... Περνάμε το απόγευμα στην πισίνα μας και το βράδυ τρώμε σ' ένα μικρούτσικο χιλιανό εστιατόριο, το „Empanadas y más“. Ο εστιατορας είναι ένας απ' αυτούς τους χαρούμενους, ζωηρούς Χιλιανούς που αγαπάμε τόσο πολύ – και που μας λείπουν τόσο πολύ - 2 χρόνια τώρα...

15.2. Στην παραλία Las Ballenas έρχεται ένας άνθρωπος που μας ζητάει να πληρώσουμε για τις ξαπλώστρες. Τον ρωτάω για την άδεια του ή να μας δώσει τουλάχιστο απόδειξη, πού να ξέρουμε αν δεν είναι απατεώνας. Μας λέει ότι η ξαπλώστρες είναι δικές του και μου δίνει ένα χαρτί, είναι ο κατάλογος της ταβέρνας D` Charle... Τώρα έχουμε ακόμα πιο πολλή εμπιστοσύνη. Μετά έρχεται ο αληθινός υπεύθυνος και μας ρωτάει αν ήταν ένας χονδρός που ισχυρίζεται ότι οι ξαπλώστρες είναι δικές του, ναι, ακριβώς, εντάξει, μην ανησυχείτε, δε θα σας χρεώσω άλλη φορά, τι γλυκός...

16.2. Αγοράζουμε σουβενίρ για τους δικούς μας στην πατρίδα και βγάζουμε λίγες φωτογραφίες απ' το όχι τόσο ωραίο χωριό Las Terrenas και απ' έναν πολύ σέξι κάτοικο.

Το βράδυ τρώμε στο εστιατόριο La Ola, όπου η Κέττυ ξέρει τον εστίατορα Wolfgang. Τον γνώρισε στο Miami, μας λέει, εκείνος την έψησε τότε. Μετά παντρεύτηκε μερικές φορές και τώρα είναι εδώ. Δε θέλει να μιλήσει μαζί του για να μη ζηλέψει η τωρινή γυναίκα του. Όλο τον κόσμο γνωρίζει η Κέττυ, απίστευτο... Το φαγητό είναι τέλειο: Τσιπούρα με πουρέ, σάλτσα από καρύδα και λαχανικά. Ένα καυτερό κάρι με γαρίδες. Μετά πάμε στη βεράντα μας και θαυμάζουμε την πανσέληνο.

17.2. Σήμερα πάμε στο μπαρ Etno, γιατί έχει ζωντανή μουσική. Στη happy hour παραγγέλνουμε κοκτέιλ και όταν ο σερβιτόρος θέλει να τα σερβίρει, τον σπρώχνει ένας πελάτης και τα ποτά μας καταλήγουν στο πάτωμα. Λίγο αργότερα έρχεται, μας κοιτάζει παράξενα και λέει ότι επειδή τα ποτά μας έπεσαν, έπρεπε να τα ξαναφτιάξουν και εν τω μεταξύ τελείωσε η happy hour και πρέπει να πληρώσουμε την πλήρη τιμή. Απολαμβάνει αρκετή ώρα τη σύγχυσή μας και μετά λέει: «Δεν είναι αλήθεια, χιχί». Μας χτυπάει φιλικά την πλάτη και φέρνει τα κοκτέιλ μας. Η Κέττυ είναι ασυγκράτητη. Πίνει σαμπάνια και μετά μπίρα, χορεύει και κάθε τόσο μας συσταίνει κάποιες καλύτερες φιλενάδες, οι οποίες μας αγκαλιάζουν και φιλούν. Γεμίζει το ποτήρι της με μια απ' τις μπίρες μας και ο Γιώργος που δεν το πήρε χαμπάρι τσαντίζεται πολύ, γιατί «μας φέρανε άδεια μπουκάλια». Οι απατεώνες! Του προτείνω να κοιτάξει καλά τι έχει η Κέττυ στο ποτήρι της και ησυχάζει αμέσως. 😊

18.2. Ο Άντονι μας πάει στην παραλία Carenero, απ' όπου φεύγει η βάρκα μας για το εθνικό πάρκο Los Haitises. «Απολαμβάνουμε» τη «βαρκάδα», δηλαδή τρέχουμε μιάμιση ώρα μ' ένα θεότρελο καπετάνιο σε μια πλαστική βάρκα και πονάμε κάθε φορά που η βάρκα χτυπιέται απ' τα κύματα. Όποιος δεν έχει ακόμα προβλήματα με την πλάτη του, τα αποκτάει σ' αυτή τη διαδρομή. Αλλά αξίζει τον κόπο, το εθνικό πάρκο Los Haitises είναι υπέροχο. Επισκεπτόμαστε μια σπηλιά των Tainos και θαυμάζουμε τις τοιχογραφίες,

βλέπουμε γλάρους, πελεκάνους και δελφίνια, περνάμε από πανέμορφα δάση από μαγγρόβια, βλέπουμε γαρίδες και στρείδια, όλα είναι πανέμορφα.

Στο γυρισμό βλέπουμε μια φάλαινα με το μωρό της. Παρά λίγο να πέσουμε απ' τη βάρκα όταν ο καπετάνιος «Αγριογούρουνο» κάνει μια απότομη στροφή για να την πλησιάσει, δεν πειράζει, επιβιώνουμε και βγάζουμε ωραίες φωτογραφίες. Αργότερα ο Antoni θα με διορθώσει, δεν είναι ο καπετάν Αγριογούρουνο, μου λέει, αλλά ο καπετάν Κινγκ Κονγκ. Έτσι τον λένε οι ντόπιοι, μου εξηγεί. Πάλι καλά.

Όταν γυρίζουμε στο Las Terrenas, έχουμε καλά νέα: η τράπεζα μας επέστρεψε τα λεφτά μας. Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι. Το βράδυ βρέχει πάλι κι έτσι τρώμε στο ξενοδοχείο. Η σερβιτόρα Arbelys μου σερβίρει μια μπίρα, την ανοίγει και βάζει την μπίρα στο ποτήρι μου. Είμαι ενθουσιασμένη και της λέω ότι ο Antoni ΠΟΤΕ δε μου βάζει την μπίρα στο ποτήρι. Τώρα η Arbelys τον μαλώνει πολύ κι εκείνος δεν έχει ΚΑΘΟΛΟΥ τύψεις. Δεν τον θυμώνω όμως, κανένας δεν μπορεί να τον θυμώνει, και γίνουμε φίλοι στο facebook. Σ' ένα διάλειμμα της βροχής πάμε στη βεράντα μας και απολαμβάνουμε την υπόλοιπη βραδιά χωρίς βροχή και με την «ακομασχεδόνπανσέληνο».

19.2. Μια υπέροχη ημέρα στην παραλία Las Ballenas. Θέλει να έρθει και η Κέττυ, αλλά δεν το καταφέρνει και το απόγευμα(!) μου στέλνει ένα τεράστιο μήνυμα, στο οποίο με ειδοποιεί ότι πρώτα έπινε καφέ και αντάλλαζε μηνύματα με τις ώρες, μετά πεινούσε και ήθελε να πάρει μαζί της φαγητό «to go», αλλά μετά της ήρθε στο νου ότι στην παραλία φυσάει και είναι δυσάρεστο να τρως και γι αυτό έφαγε στο ξενοδοχείο και τώρα μυρίζει σκόρδο και πρέπει να πλύνει τα δόντια της και μάλλον δεν είμαστε πια στην παραλία και θα έρθει σίγουρα το βράδυ στο εστιατόριο. Το βράδυ ο Antoni κι εγώ βάζουμε στοίχημα αν θα έρθει ή όχι. Αν δεν έρθει θα κερδίσω ένα churito (ρούμι με κρέμα καρύδα ή κρέμα μαρακούγια). Αν έρθει, θα κεράσει churito για όλους, εκτός από μένα, αποφασίζει ο Antoni. Αργότερα ρισκάρω το churito μου και της γράφω ότι ο Γιώργος και η Μπίγκη μιλάνε για ασφάλειες και γι' αυτό βαριέμαι πολύ. Ο Antoni πιστεύει ότι σε λίγο θα γράψει ότι δε βρήκε ταξί μηχανάκι, ότι τη λήστεψαν, ότι συνάντησε καμία φίλη, ότι άλλαξε μπαρ, ότι πρώτα θα πάει να χορέψει, αλλά μετά θα έρθει σίγουρα. Λίγο πριν κλείσει το εστιατόριο έρχεται, χαρούμενη και με καινούργιο χτένισμα. Έχασα το στοίχημα, αλλά ο Antoni με κερνάει ένα churito, γιατί είναι τόσο καλός, με ειδοποιεί. Η Κέττυ μένει μόνο μισή ώρα, γιατί στο μπαρ απ' όπου ήρθε έχει ακόμα ένα πιστό και μια φίλη που την περιμένει, αλλά μας υπόσχεται ότι αργότερα θα έρθει στη βεράντα μας για να πιούμε μαζί ένα κρασί. Αργότερα μου γράφει ότι δεν μπορεί να έρθει, γιατί δε βρήκε ταξί μηχανάκι. Στέλνω τη δικαιολογία αυτή στον Antoni και αυτός σκάει απ' τα γέλια, αφού το είχε προβλέψει!

20.2. Σε μια ώρα θα έρθει στην παραλία, γράφει η Κέττυ. Κανένας δε βάζει στοίχημα. Μετά από 3 ώρες έρχεται! Δεν το περιμέναμε. Περνάμε όλη την ημέρα μαζί της και γελάμε πολύ.

Το βράδυ τρώμε στο εστιατόριο μας και σήμερα – επειδή είναι η τελευταία βραδιά και η τελευταία ευκαιρία για τέτοιες λιχουδιές – παραγγέλνω μια ριña colada σαν «επιδόρπιο». Η σερβιτόρα Rosa: « Ριña colada, επιδόρπιο σε ποτήρι, πολύ ρομαντικό, είσαι φοβερή.» 😊

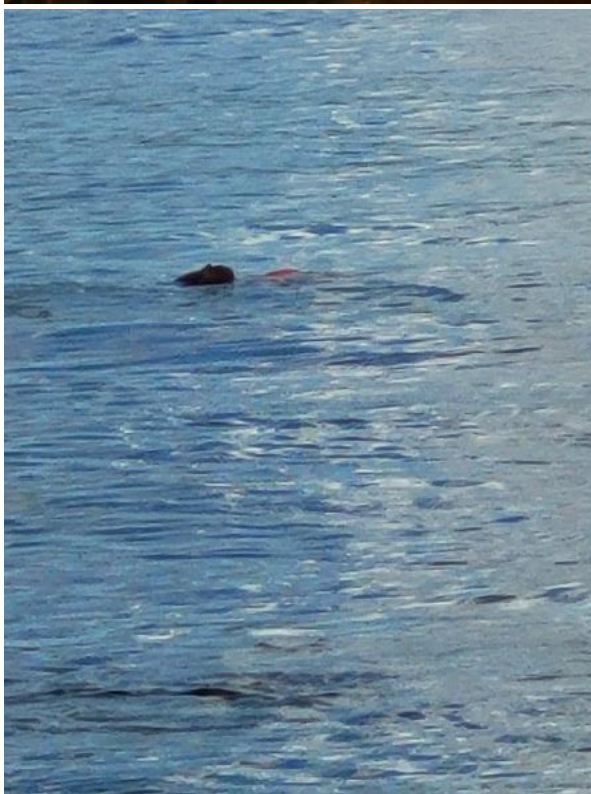
21.2. Η Κέττυ θα έρθει για να πιούμε μια τελευταία σαμπάνια πριν φύγουμε. Το ταξί θα μας πάρει στις 5 το απόγευμα, στις 4 έρχεται η Κέττυ. «Λίγο» άργησε, αλλά μας φέρνει τον Antoni, έτσι μπορούμε να τον αποχαιρετήσουμε. Ο ταξιτζής Ferrer έρχεται στην ώρα του, χαιρετάει την Κέττυ θερμά, εμάς όχι τόσο θερμά... Η Κέττυ του λέει να μην ξεχάσει να σταματήσουμε κάπου πριν απ' το αεροδρόμιο, γιατί εκεί όλα τα μαγαζιά θα' ναι κλειστά, και πρέπει να αγοράσουμε κάτι να φάμε και να πιούμε. Συμφωνεί και ξεκινάμε τρομερή διαδρομή στο αεροδρόμιο. Δε φοράει ζώνη ασφάλειας, τηλεφωνεί, συγχρόνως αλλάζει λωρίδα χωρίς να προσέξει τις διπλές γραμμές και προσπερνάει στις στροφές, μας κάνει εντύπωση, είναι πολύ μάγκας. Έτσι κρύβει ότι είναι κοντούλης, παχουλός και λιγάκι άσχημος. Όταν βραδιάζει, περνάει απ' τα χωράφια των ζαχαροκάλαμων. Σκοτάδι, λακκούβες, δυνατή βροχή, άλλα αυτοκίνητα με τα φώτα πορείας αναμμένα ή χωρίς καθόλου φώτα, φορτηγά με ζαχαροκάλαμα που οδηγούν πολύ αργά και αυτοκίνητα που τρέχουν σαν τρελά σε λωρίδες που πραγματικά δεν υπάρχουν – σε λίγο θα καταλήξουμε σε κάποιο χωράφι, φοβάμαι, και η Μπίγκη περιμένει ότι θα μας ληστέψουν. Μετά από 4 ώρες φτάνουμε ζωντανοί στο αεροδρόμιο της Punta Cana, ΟΛΑ είναι κλειστά, ούτε νερό δεν μπορούμε να αγοράσουμε. Ευτυχώς κάναμε διάλειμμα πριν απ' το αεροδρόμιο και αγοράσαμε λίγο νερό και ψωμάκια, γιατί θα περιμέναμε εδώ 5 ώρες για να φύγουμε με το αεροπλάνο της Edelweiss. Ένας πολύ ευγενικός φρουρός ασφαλείας καταλαβαίνει ότι έχουμε πρόβλημα και μας συνοδεύει σ' ένα αυτόματο με ποτά και σνακς που βρίσκεται περίπου 500 μέτρα μακριά από μας. Μας δείχνει πώς λειτουργεί και του έχουμε μεγάλη ευγνωμοσύνη. Μας λέει ότι μας βοήθησε ευχαρίστως και είναι πάντα στη διάθεσή μας αν χρειαζόμαστε κάτι άλλο. Στις 11 γίνεται το τσεκ-ιν και επειδή θα φύγουμε στις 2 το πρωί, πληρώνουμε 200 ευρώ για καθίσματα κρεβάτι τα οποία είδαμε στον ερχομό και μας φάνηκαν πολύ ευχάριστα.

22.2. Επιβίβαση. Πάμε στις θέσεις μας στην «τάξη λουξ» και διαπιστώνουμε ότι είναι κανονικά καθίσματα, λίγο πιο άνετα από τα καθίσματα στην Economy , αλλά όχι κρεβάτια. Τα κρεβάτια είναι μόνο στη Business-Class, όχι στην Economy Max, πριτς, μας γελάσανε. Οι κατεργάρηδες νίκησαν κι για μας το πάθημα έγινε μάθημα... Μετά από μια ήσυχη πτήση φτάνουμε καλά και στην ώρα μας στη Βιέννη, αποχαιρετάμε την Μπίγκη και... τελείωσαν οι διακοπές! Τόσο ξαφνικά! Αλλά μην ανησυχείτε, ο Γιώργος προετοιμάζει ήδη το επόμενο ταξίδι... Στις 29 Απρίλη στη Χίο!!!!

Λίγες εντυπώσεις ακόμα: Η παραλία Las Ballenas, μια μπανανιά και η πισίνα στο ξενοδοχείο Alisei, νυχτερινό πάρτι στην πισίνα, εγώ σαν τούρμπο και η Κέττυ σαν ψεύτικη φάλαινα.

Αν βρείτε λάθη, μπορείτε να τα κρατήσετε. 😊